

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně:

Mgr. R. G.

bytem XXX

právně zastoupena advokátem Mgr. Zdeňkem Krmáškem
sídlem U Rourovny 556/3, Ostrava

proti

žalovanému:

Nejvyšší státní tajemník

sídlem Jindřišská 34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. MV-89081-3/SR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně do rozhodnutí státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí (dále jen „služební orgán“) ze dne 21. 2. 2024, č. j. MPSV-2024/47272-332, jehož výroky:
 - a. byl uznán úraz žalobkyně vzniklý na základě škodní události ze dne 1. 10. 2020 za služební úraz,
 - b. bylo rozhodnuto o částečném zproštění z povinnosti nahradit škodu a nemajetkovou újmu v rozsahu 2/3 škodního plnění dle § 270 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů,
 - c. byla žalobkyni přiznána náhrada za ztrátu na výdělku, utrpenou bolest, ztížení společenského uplatnění, účelně vynaložené náklady spojené s léčením,
 - d. byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení.
2. Žalobkyně podaným odvoláním napadla shora uvedené výroky prvostupňového rozhodnutí pod písm. b), c) a d). Mezi stranami proto není sporné uznání úrazu ze dne 1. 10. 2020 za úraz služební. Tento úraz spočíval v úrazu žalobkyně při stahování okenní rolety, u níž ale byl přetržený kuličkový provázkový ovladač, žalobkyně tudíž při pokusu dosáhnout přetrženého ovladače vylezla nejprve na otáčivé křeslo a posléze i levou nohou na stůl, jehož deska pod její vahou praskla, v důsledku čehož žalobkyně dopadla na levou nohu a utrpěla tříštivou zlomeninu levého kotníku a lýtkové kosti.

II.

Obsah žaloby

3. Žalobkyně shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný se neměl vypořádat s námitkami žalobkyně. Dle žalobkyně nebyl služebním orgánem náležitě zjištěn skutkový stav věci a žalovaným byla dále pouze zopakována argumentace uvedená v prvostupňovém rozhodnutí. Znalecký posudek Výzkumného ústavu bezpečnosti práce v. v. i. ze dne 14. 2. 2023, č. ZP-01/23, o němž bylo opřeno prvostupňové rozhodnutí, považuje žalobkyně za nevypovídající, jelikož při jeho vyhotovení nebyly služebním orgánem předložena kompletní dokumentace dokládající přesný popis úrazu, a dále se jedná o výzkumnou instituci zřízenou Ministerstvem práce a sociálních věcí, tj. uvedený posudek nelze použít jako důkaz, ale jen jako další vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí.
4. Žalobkyně dále považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu kvalifikace jejího jednání vedoucího k řešení služebnímu úrazu za jako lehkomyšlné, čímž byly dle prvostupňového rozhodnutí splněny podmínky pro částečné zproštění z povinnosti nahradit škodu dle § 270 odst. 2 písm. b) zákoníku práce. Dle žalobkyně bylo její chování v kontextu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2757/2020 možné považovat pouze za běžnou neopatrnost, jelikož je v praxi běžné, že nedosáhne-li

zaměstnanec na věci umístěné na polici či ovladač žaluzie či rolety, nevolá automaticky správu budovy, nýbrž se pokusí situaci vyřešit svépomocí, což nelze považovat za hazardérství či nebezpečné riskování dle § 270 odst. 2 písm. b). zákoníku práce. Žalobkyně nadto zpochybnila, že i kdyby závadu nahlásila, došlo by k nápravě vady až v řádu delších dnů či týdnů, ačkoli nevhodné světelné podmínky představovaly překážku pro výkon práce okamžitě, přičemž nevykonala-li by žalobkyně svou přidělenou práci, mohlo by posléze po ní být vyžadováno práci nadpracovat v jiný den. Dle žalobkyně proto služební orgán i žalovaný při posouzení věci vycházeli pouze ze samotného jednání žalobkyně, ne již z důvodů, které žalobkyni k jejímu jednání vedl, tj. že se žalobkyně snažila si vytvořit vhodné pracovní podmínky pro výkon práce.

5. Žalobkyně se také vyhradila proti tomu, že měla být nebezpečnost jednání zřejmá již na první pohled, zejména vypadnutí z okna mělo být technicky nemožné, žalobkyni využitá kolečková židle rovněž měla vykazovat na starém koberci dostatečnou stabilitu. V této souvislosti proto žalobkyně shledává míru osvobození Ministerstva práce a sociálních věcí z povinnosti nahradit škodu v rozsahu 2/3 za nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav a judikaturu.
6. Žalobkyně konečně spatřuje vady v průběhu řízení u služebního orgánu, který vydal prvostupňové rozhodnutí jako první úkon v řízení dle § 165 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“). Služební orgán tím měl v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010-109 a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2021, č. j. 25 Ad 8/2020-41 porušit zásadu materiální pravdy dle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jelikož žalobkyni nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, v čemž žalobkyně také spatřuje porušení rovnosti účastníků řízení dle § 7 správního řádu. Dle žalobkyně lze vydat rozhodnutí jako první úkon v řízení pouze u řízení ve věcech služby dle § 159 odst. 1 služebního zákona, na řízení ve věci náhrady škody, které není v uvedeném ustanovení zmíněno, by se proto měl vztahovat správní řád dle § 160 služebního zákona. Žalobkyně také rozporuje závěry žalovaného, že se se znaleckým posudkem a dalšími podklady rozhodnutí mohla seznámit na jednání škodní komise Ministerstva práce a sociálních věcí, jelikož byla pozvána toliko na jednání škodní komise dne 15. 11. 2021, které ovšem předcházelo termínu zadání vypracování znaleckého posudku dne 1. 12. 2022. Žalobkyně dále nebyla pozvána na navazující jednání škodní komise dne 27. 6. 2023, na němž bylo vydáno doporučení k navýšení částečného zproštění k náhradě ze 30 % na 2/3 škodního plnění. Žalobkyně proto neměla být informována o zadání a vypracování uvedeného znaleckého posudku. Samotné vypracování znaleckého posudku vnímá žalobkyně motivovaným pouze snahou služebního orgánu ušetřit finanční prostředky na náhradu způsobené újmy.
7. Na základě výše uvedeného navrhl žalobkyně soud zrušit napadené rozhodnutí, vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný se vyjádřil tak, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou přehledně vysvětleny úvahy a byl náležitě zjištěn skutkový stav, což vedlo služební orgán k závěru, že došlo k naplnění

podmínek pro zproštění z povinnosti úhrady nemajetkové újmy v rozsahu 2/3 škodního plnění, jelikož žalobkyně si musela být vědoma nebezpečí, které z jejího počínání hrozilo, protože užívaný kancelářský nábytek neprochází zátěžovými zkouškami ohledně nosnosti živých hýbajících se osob a ani k tomuto účelu neslouží. Z toho důvodu muselo být žalobkyni zjevné, že postoj, kdy stojí jednou nohou na kolečkové židli a druhou na stolku, není stabilní a může hrozit pád potažmo úraz, což dle žalovaného je o to zjevnější, jelikož žalobkyně se nepostupovala v úmyslu odvracení akutní hrozící újmy, protože nanejvýš hrozila nezpůsobilost výkonu služby pro nevyhovující pracovní podmínky, než by byla závada na základě ohlášení odstraněna či došlo ke změně počasí. Dle žalovaného měla žalobkyně uvědomit svého představeného, že jí nastala situace znemožňuje výkon služby, a dokud by nedošlo k odstranění závady, jednalo by se o překážky ve výkonu služby, za které přísluší zaměstnanci plat, a proto by nebylo nutné, aby žalobkyně uvedenou dobu odpracovala v jiný den.

9. Dle žalovaného si musí státní zaměstnanci při výkonu služby dle § 122 služebního zákona ve spojení s § 249 odst. 1 zákoníku práce počínat tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví či majetku. Počínání žalobkyně bylo dle žalovaného lehkomyšlné proto v tom, že žalobkyně nebyla nijak způsobilá k tomu, aby usoudila, zda je deska kancelářského stolu dostatečně pevná či nikoli pro unesení váhy lidského těla. Uvedené dle žalovaného také nelze považovat za zcela běžné a nevybočující z obvyklého jednání státního zaměstnance, naopak se jedná o rizikové jednání, které je potenciálně způsobilé vést k újmě na zdraví či majetku. Dle žalovaného jsou tvrzení žalobkyně o tom, že technicky nemohlo dojít k propadnutí oknem, či o stabilitě kolečkové židle na starém koberci, považuje žalovaný za nepřesvědčivá. Dle žalovaného se týká žalobkyni zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2757/2020 skutkově odlišnou situaci, jelikož se týkal pohybu pracovníků na staveništi fotbalového stadionu, a proto není pro věc relevantní.
10. Závěr o rizikovitosti konání žalobkyně je dle žalovaného v prvostupňovém rozhodnutí podrobně odůvodněn, přičemž závěry služebního orgánu jsou platné i bez ohledu na předmětný znalecký posudek. Dle žalovaného nezakládá osoba zřizovatele na základě usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2008, sp. zn. II. ÚS 685/08 sama o sobě podjatost znaleckého ústavu či procesní nepoužitelnost jeho posudku, který je dle žalovaného relevantní, protože znalecký ústav nežádal doplnění listin, na jejichž základě vypracoval předmětný znalecký posudek.
11. Žalovaný se tudíž neztotožnil se závěrem žalobkyně, že služební orgán vydal prvostupňové rozhodnutí pouze na základě materiálů dodaných služebním úřadem, jelikož spisový materiál obsahuje i podklady dodané žalobkyní, přičemž služební úřad dostal povinnosti prokázat liberační důvody zajištěním všech relevantních podkladů a zadáním a předložením znaleckého posudku.
12. K namítaným vadám řízení před služebním orgánem se žalovaný vyjádřil tak, že na základě rozsudku Městského soudu ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 Ad 8/2020-80, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 139/2022-63 mohou být jako první úklon v řízení vydána veškerá rozhodnutí dle služebního zákona s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru. Postup služebního orgánu proto dle žalovaného nevykazoval žalobkyni namítané vady, jelikož žalobkyně se již dříve materiálně seznámila s obsahem znaleckého posudku a dalšími podklady pro vydání rozhodnutí.

13. Na základě výše uvedeného navrhl žalovaný soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Ústní jednání

14. V rámci jednání konaného dne 26. 5. 2025 setrvaly obě strany na svých návrzích a stručně zrekapitulovaly těžiště žaloby, resp. vyjádření k ní. Žádné důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spidu nebyly navrženy.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Mezi stranami není sporné, že k úrazu došlo při výkonu služby, ani výše újmy, kterou žalobkyně utrpěla. Sporné je proto pouze, zda jednání žalobkyně bylo učiněno v běžné neopatrnosti či se jednalo o kvalifikovanou lehkomyšlnost, a zda byl postup žalovaného a služebního orgánu v souladu se zákonem.
18. Soud se nejprve zabíral s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku pak může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně implicitně vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, přičemž o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Městský soud pro úplnost uvádí, že „zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení jsou pak všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení vnímána jako jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, „nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu

soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 35).“

19. Žalobkyně konkrétně uvedla, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami k vadám znaleckého posudku, a ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu služebním orgánem. Žalovaný se námitkami ke znaleckému posudku výslovně zabýval na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, a námitkami k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu služebním orgánem na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. V kontextu výše uvedeného je proto zřejmé, že žalovaný námitky žalobkyně nepominul, pouze je nevyhodnotil tak, jak si žalobkyně nejspíš představovala, což ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývají důvody, na jejichž základě žalovaný přijal své závěry, a zároveň napadené rozhodnutí nezakládá jiný důvod nepřezkoumatelnosti, který by musel soud zohlednit z moci úřední.
20. Žalobkyně dále namítá vady postupu služebního orgánu, který dle jejího názoru nemohl vydat napadené rozhodnutí jako první úkon v řízení, jelikož rozhodování o náhradě škody není uvedeno v § 159 odst. 1 služebního zákona. Žalobkyně proto měla být postupem žalovaného omezena v jejím právu nahlédnout do podkladů pro vydání rozhodnutí a na možnosti vyjádřit se k nim.
21. Žalobkyně ovšem pomíjí závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2024, č. j. 17 A 111/2023-57 týkajícího se dřívější nečinnosti služebního orgánu, jelikož služební úřad nejprve rozhodl nicotným rozhodnutím vrchního ředitele sekce ekonomické a provozní. Aniž by bylo nutné rekapitulovat celou právní argumentaci daného rozsudku k povaze § 159 odst. 1 služebního zákona, závěrem rozsudku bylo, že § 159 odst. 1 služebního zákona nemá povahu taxativního výčtu rozhodování služebních orgánů, na které se vztáhnou speciální ustanovení služebního zákona týkající se rozhodování ve věcech služby. Ve zde řešené věci se proto jednoznačně jednalo o rozhodování ve věcech služby, ve kterém standardně může být dle § 165 odst. 1 služebního zákona vydáno rozhodnutí jako první úkon v řízení, což bylo i aprobováno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 139/2022-63.
22. Žalobkyně tudíž měla možnost uplatnit svá procesní práva v odvolacím řízení u žalovaného, jak ostatně i učinila. Pokud by bylo možné samoučelně napadat rozhodnutí vydaná jako první úkon v řízení z toho pouze na tom základě, že účastník neměl možnost nahlédnout do podkladů pro vydání rozhodnutí, pak by to znamenalo faktickou nemožnost vydávat rozhodnutí jako první úkon v řízení, protože se jedná o imanentní znak uvedeného procesního postupu. Nelze přitom přehlédnout, že v této věci probíhá soudní řízení již opakovaně – byť v jiných procesních konotacích – kupř. ve vztahu k dřívějšímu řízení týkajícího se nečinnosti služebního orgánu u zdejšího soudu vedeného pod sp. zn. 17 A 111/2023-57 se skutková situace nedočkala změn, a argumentace žalobkyně i služebního orgánu jakožto tehdejšího žalovaného vykazovala překryv s argumentací v tomto řízení. Žalobkyně rovněž nahlížela do správního spisu dle 19. 10. 2023, v rámci čehož si žalobkyně pořídila kopie zápisů z jednání škodní komise a znaleckého posudku. Materiálně se proto žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila, a služebnímu orgánu byla také známa její právní i skutková interpretace věci.

23. Žalobkyně dále namítá vadně zjištěný skutkový stav služebním orgánem i žalovaným, což mělo dle žalobkyně vést k mylné charakterizaci konání žalobkyně jako lehkomyšlnosti ve smyslu § 270 odst. 2 písm. b) zákoníku práce, ačkoli se dle žalobkyně jednalo o běžnou neopatrnost. Nesprávně zjištěný skutkový stav dovozuje žalobkyně především z jí namítaných vad znaleckého posudku, dvojího projednávání věci u škodní komise Ministerstva práce a sociálních věcí, a dále z nedostatečného zohlednění pohnutek, které žalobkyni k jejímu konání vedly. Tím měla žalovaná i služební orgán porušit rovnost účastníků řízení dle § 7 správního řádu.
24. Prvně není rozhodující, že ve věci byla vydána konkurující doporučení škodní komise, jelikož se jedná pouze o nezávazná doporučení, ze kterých služební orgán i žalovaný mohli ale nemuseli vycházet. Vícenásobné jednání nadto bylo odůvodněné okolnostmi, jelikož první i druhé jednání škodní komise ze dne 28. 6. 2021 a 15. 11. 2021 předcházela vyhotovení znaleckého posudku dne 14. 2. 2022, po jehož vyhotovení byl objektivní důvod pro znovuotevření této otázky na třetím jednání škodní komise dne 27. 6. 2023.
25. Obdobně není relevantní námitka chybějící nestrannosti znaleckého ústavu Výzkumného ústavu bezpečnosti práce v. v. i. ve vztahu ke svému zřizovateli Ministerstvu práce a sociálních věcí. Jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2008, sp. zn. II. ÚS 685/08, vztah zřizovatele a znaleckého ústavu nezavdává *a priori* pochybnostem o řádnosti závěrů znaleckého posudku. Žalobkyně netvrdí ani blíže nedokládá, že by ze strany služebního orgánu měl být vyvíjen na znalecký ústav nátlak, či jinak vyvinuta snaha o ovlivnění závěrů znaleckého posudku. Nelze přitom vycházet z toho, že jsou znalecké ústavy systémově podjaté vůči svému zřizovateli, obdobně není bez dalšího založena podjatost služebním či pracovněprávním poměrem ke státu či územnímu samosprávnému celku dle § 14 odst. 2 správního řádu.
26. K průkaznosti samotného znaleckého posudku lze uvést, že žalobkyně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které dle jejího názoru nebyly ve znaleckém posudku zohledněny, resp. jaké dopady by tyto skutečnosti měly mít na jeho závěry. Ve znaleckém posudku je dále uvedeno, že znalec vycházel z popisu úrazového děje a z fotodokumentace příslušné kanceláře, což bylo dostačující pro posouzení rizikovosti konání žalobkyně. Byť se žalobkyně vymezuje proti závěru znaleckého posudku, že si žalobkyně počínala lehkomyšlně, ve znaleckém posudku je uvedeno, že znalec není způsobilý k posouzení právních otázek týkajících se věci, především ale výslovně uvádí, že se jednalo o značně rizikové jednání z hlediska případného vzniku újmy, a o jaké skutečnosti je to opřeno. Rovněž není rozhodné, zda bylo motivací služebního úřadu nechat zpracovat znalecký posudek v úmyslu dosáhnout finančních úspor, protože služební úřady mají povinnost hospodárného nakládání se státními prostředky, jestliže tudíž měl služební úřad pochybnosti o důvodnosti úhrady náhrady škody v celém rozsahu v důsledku postupu žalobkyně, bylo řádným postupem služebního úřadu tuto otázku dále vyhodnotit.
27. Také nelze uzavřít, že by služební orgán postupoval v rozporu se zásadou rovnosti dle § 7 správního řádu. Služební orgán jednak rozhodoval v postavení služebního úřadu jako vrchnostenského orgánu státní správy, tudíž nelze považovat případné jiné složky služebního úřadu za samostatné účastníky řízení. Na tomto základě měl služební orgán povinnost zohlednit argumenty ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Žalobkyně ovšem

neuvádí, které konkrétní skutečnosti – mimo samotné pohnutky žalobkyně k jejímu konání – služební orgán pominul, a jaký by měly mít vliv na právní hodnocení věci.

28. Lze proto uzavřít, že žalovaný ani služební orgán nepostupovali v rozporu se zásadou materiální pravdy, jelikož služební orgán zjistil skutkový stav v dostatečné míře. Oproti věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010-109 totiž služební úřad nechal vypracovat znalecký posudek, který ovšem nebyl vnitřně rozporný. Nad rámec uvedeného lze dodat, že vyhláška č. 277/2015 Sb. je aplikovatelná pouze na služební úrazy způsobené příslušníkům bezpečnostních sborů dle zákona č. 361/2003 Sb. Uvedené se proto nevztahuje na osoby ve služebním poměru dle služebního zákona. Odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2021, č. j. 25 Ad 8/2020-41 není relevantní, jelikož žalobkyně neuvádí, čím konkrétně neměl služební orgán či žalovaný posoudit podklady ve své vzájemné souvislosti, resp. z prvostupňového i napadeného rozhodnutí se jeví, že služební orgán i žalovaný ve skutečnosti posuzovali veškeré souvislosti ve svém vzájemném kontextu, a nepřijali zkratkovité závěry.
29. Žalobkyně se konečně vymezuje proti právnímu hodnocení věci žalovaným a služebním orgánem, konkrétně namítá, že nebyly splněny podmínky pro postup dle § 270 odst. 2 písm. b) zákoníku práce, jelikož její jednání nepředstavovalo lehkomyšlnost, nýbrž se jednalo o běžnou neopatrnost.
30. Závěr o rizikovosti konání žalobkyně je na základě skutkového průběhu opodstatněný. Byť žalovaná uvádí, že před svým konáním usoudila, že stůl její váhu unese, k tomuto závěru jednak nebyla ani s přihlédnutím ke svému pracovnímu zařazení způsobilá. Žalobkyni i vzhledem k jejímu vysokoškolskému vzdělání muselo být jasné, že předmětný odkládací stůl nebyl vzhledem k chybějící výztuze dimenzován na unesení váhy lidského těla, a může proto dojít akutně k prolomení jeho desky a následně k úrazu. Přitom již z faktu, že žalobkyně částečně stála na kolečkové židli hrozily i další varianty úrazu, na čemž nic nemění neopodstatněný závěr žalobkyně, že starý koberec limituje pohyblivost kolečkové židle, jelikož jí nemohlo být jisté, zda v případě stání na kolečkovém křesle se nebude židle chovat odlišně v důsledku jinak postaveného než při sedu. Jestliže proto žalobkyně závěr o rizikovosti svého konání nepřijala, nejednala v běžné neopatrnosti, nýbrž lehkomyšlně, jelikož bez náležitého opodstatnění počítala s tím, že k úrazu nedojde. Jednání žalobkyně proto bylo nebezpečným riskováním či hazardérstvím ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2002, sp. zn. 21 Cdo 71/2001. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2757/2020 je nemístný, protože v tam řešené situaci se jednalo o činnost stavebního dělníka na staveništi, tj. profesionála působícího v provozu, který je spojen s vyšší mírou rizika vzniku újmy na zdraví. Žalobkyně nejen že není profesionálkou v provádění prací ve výšce ani opravování technického zařízení rolet či žaluzií, ale její pracovní zařazení u služebního úřadu ani takovéto činnosti nevyžadovalo.
31. Žalobkyně přitom nejednala v úmyslu odvracení žádné naléhavé újmy či jiné neodkladné potřeby, protože žalovaný správně podotýká, že v případě žalobkyně hrozila pouze přechodná překážka výkonu služby. Žalobkyně pouze uvádí, že tak konala v úmyslu plnění svých služebních úkolů, z čehož ovšem není nijak patrné, že by jejich pozdější vykonání mělo být problematické, či že nebylo možné se služebním úřadem domluvit např. práci z domova, dokud by nedošlo k opravě závady (k úrazu došlo v momentě, kdy byl provoz drtivé většiny zaměstnavatelů omezen a jejich zaměstnanci pracovali v rozsáhlé míře z

domova). Žalobkyně se ovšem ani nepokusila nechat zajistit opravu poškozeného řetízku ze strany správy budovy, resp. zkusit si domluvit výkon služby z jiného místa. Je přitom z její strany spekulací, že by oprava závady trvala dlouhé dny či týdny (služební orgán naopak tvrdí, že opravy tohoto řádu zajišťují pracovníci MPSV obratem). Není proto postavené najisto, zda vůbec žalobkyně musela ke konání vedoucímu k úrazovému ději, když se nepokusila o žádné jiné řešení nastalé situace. Zároveň nebylo tvrzeno, natož doloženo, že by služební úřad jakožto zaměstnavatel tento typ činností toleroval, což by možnost liberace vyloučilo, protože by se jednalo o obvyklý způsob chování zaměstnanců ve smyslu rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2002, sp. zn. 21 Cdo 71/2001 a ze dne 30. 5. 1969, sp. zn. 7 Cz 22/69.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu